

ZÁHONYI VASUTAS

III. évfolyam, 19. szám

2013. október 07.

Emléknapunkról

Talán mindannyian elmerengtünk már azon, hogy életünk során tudunk-e olyat alkotni, amire az utódaink emlékezni fognak. Ezek az érzések egy-egy temetés vagy megemlékezés alkalmával felerősödhetnek bennünk, mint október negyedikén, egykori titkáraink sírjainál.

Az ország minden szegletéből emlékezni érkezett gépész kollégák gondolataiban is végigfuthatott hasonló gondolat, amikor az elmúlt pénteken ismét meglátogattuk az

újkenézi és a záhonyi temetőben nyugvó barátaink, tagtársaink sírhelyét. Bevallom, Meleg János megemlékező szavait hallgatva azon töprengtem, hogy Koleszár Pista és Vass Karcsi megfogalmazott-e magában hasonló gondolatokat, amikor dolgoztak, amikor feláldozták szabadjüket, esetenként hanyagolták családjukat, hogy a közös ügyért tegyenek valamit. Talán igen, talán nem. Erre már soha nem kapunk választ, de munkájuk alapján joggal feltételezhetjük, hogy a jövőre is gondoltak szeretteik mellett.

A gondolatok, ahogy jönnek, tova is szállnak, s éljük tovább mindennapjainkat, tesszük a dolgunkat, hol jól, hol rosszul. Mindeközben nincs sok idő elmélkedni, majd megteszik azok, akik körülöttük állnak egykor. Csakúgy, mint mi, és közben arra gondoltam, tudtukon kívül is sokat tettek a közösségért, hiszen megannyi év után is jönnek a kollégák

emlékezni. És elismerni az utódok munkáját a Pista emlékére alapított Koleszár-Díjjal, melyet idén Balogh Attila, megemlékezésünk egyik fő szervezője kapott.

Ez talán az üzenete is életüknek és haláluknak egyaránt: A mi felelőségünk, hogy munkánkat önzetlenül végezzük, az utókoré, hogy megítélje azt. Egykori kollégáink élete folytatásra és követésre ösztönöz bennünket, emlékek pedig arra, hogy mindezt szívvel tegyük.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Mesterhármas a tóparton

Farkasordító hideg fogadott bennünket Oroson, az Erdélyi major horgásztavának partján. Na jó, egyetlen ilyen négy lábút nem láttunk, de bíz' hallani véltük hangjukat, amint a sötétben próbáltuk kitalálni, ki kicsoda, és ki kivel van. Úgy értem, csapat-ban, mert egy újmódi horgászversenyre gyülekezett a debreceni, a miskolci és a záhonyi terület három-három csapata, mégpedig a Vasutasok Szakszervezetének regionális pecaderbijére, fittet hányva hidegre és harasztot zörgető farkasokra egyaránt. A debreceni képviselő által szervezett viadal előtti percekben a mit sem sejtő halak békésen várták a reggelt, a területenként induló háromfős különítmények pedig a napsütést, az eligazítást és a sorsolást. Mert végül is nem mindegy, ki hová dobja, veti, vagy lógatja.

Mármint a legkülönbélebb, de alaposan felturbózott és előkészített horgot, hiszen azok a fránya tólakók is bevetnek mindent fortélyt, hogy csak azt kapják be, ami kedvükre való, márpedig a damil végén lógó valami nem ilyen. Annak kiderítésén, hogy a hideg, vagy a furmányos halak voltak-e a ludasak, rendkívüli helyzetekre szakosodott tudósok kezdtek dolgozni, mindenesetre tény, hogy a pikkelyesek nagyon meggondolták október ötödikén, hogy harapjanak-e, vagy inkább ők is beálljanak a szurkolók közé. Hírek szerint a verseny lebonyolítását magára vállaló Juhász Tiborné záhonyi, és Suszter Csaba, a debreceni képviselő vezetői sms-t is kaptak a tőből, miszerint nem kedvükre való a horgokra akasztott csali, de ők ennek ellenére mégis kitartásra buzdították a horgászokat, és persze megrótták reggeli falatozást hanyagolni látszó a halakat.

Szavaik meghallgatásra találtak, mert a hét órai első bedobás után fél nyolc előtt az első csinoska keszeg elvettette az irányt, és a debreceni Vakvágány horgára akadt. De a záhonyi Aranyhorog sem volt rest, és negyed kilencre kifogott egy ötvennyolc dekás dévér keszeget, amelyet sok hasonló történet követett a nap folyamán. Ezek után megkönnyebbülten sóhajtottunk fel, mert nem csak a jégcsákány, de az aggodalmaskodás is feleslegesnek bizonyult, mígnem fél kilenc után megremegett a föld, szégyenkezve bújtak el a felhők, és a miskolci TS Hungária csapatát erősítő Rigó József elővarázsolt egy három kiló tizenöt dekás pontyot a lassan melegedő tó vizéből. A fogások súlyának pontos mérése Juhász Tiborra hárult, akinek szerencséire volt még tennivalója a tizenegy órai befejezésig.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-377-6873, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zahonypnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Annál is inkább, mert sorra beindultak mindenféle jószágok, és sorjázta a kapások. A csúcstól végül Rigó Józsi állította fel, aki első fogás után még kétszer hívta Juhász Tibit mérni, egy két és fél kilós és egy másfél kilós ponty kedvéért. Ezzel a mesterhármossal meg is nyerte a TS Hungária a versenyt. Második lett a záhonyi Dömpi csapata, míg a harmadik helyezésért a debreceni Vakvágány kapott oklevelet. Meglepetés volt, hogy az első helyezettek egy szobrocskát kaptak, vándorserleg helyett, és egy évig őrizhetik. Az eredményhirdetésen Suszter Csaba szólította a csapatokat, és Juhász-né Erzsóttól vehették át megérdemelt jutalmukat a csapatok, majd zárás-ként az ebéd következett. A többől kíváncsi tekintetek vizslatták, mire a nagy jó kedv, mi pedig azzal indultunk

haza, hogy találkozunk egy év múlva, mert akkor sem kerülheti el sorsát sem a vizek lakója, sem a lelkes horgászaink.

Dolhai József

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

HUMORSAROK

TAKARÉKON

A skót kérdezi a szomszédjától, mi volt náluk tegnap, mert látta, hogy a lámpa percenként elaludt egy időre, majd újra felgyulladt.

– Áááá, semmi – mondta a szomszéd – csak olvastam, és rájöttem, lapozni sötétben is tudok...

BÉBI-BUMERÁNG

A három, a hat, és a kilenc éves gyerek észreveszi, hogy lefekvés után a szülők gyorsan magukra zárják a szoba ajtaját. Annyira kíváncsiak, hogy oda lopakodnak a kulcslyukhoz. Benéz a legnagyobbik, de a többiek már türelmetlenek.

– Na, mi van?

– Apu most vetkőzteti anyut.

Erre a középső félrelöki a tesóját, hogy ő is kukkolhasson.

– Na, mi van? – kérdezik tőle is.

– Már anyu vetkőzteti aput.

De a legkisebb sem akar kimaradni a buliból, és félrelöki a bátyját.

– Mondd már, most mi van?

A pöttöm egy kicsit vár, majd mérgesen megszólal:

– Még ők fenyegetnek engem, hogy a pszichológushoz visznek, ha szopom az ujjam...

Balogh Attila